

spektøren gik. Hun er nemlig, ubehersket som hun er, med et besynderligt Driftsliv, ganske sær som hun er, bleven vildledt ved, at ingen har raadet hende til det bedre. Der foreligger intet om, at Overinspektøren nogen Sinde har kritiseret hendes Straffemaade eller givet hende gode Raad, og det Strafferegulativ, hun fik af den højtærede Justitsminister, var et saadant, at det faldt godt i Traad med alt det haarde og mørke, der er i hendes Natur. Der er meget, der taler for, at i alt Fald Fremtidens Dom over hende bør være skaansom, men mod det System, hun repræsenterer, bør den være saa streng, at Systemet aldrig nogen Sinde genopstaar, men at vi paa Ruinerne af den gamle, skøre, forældede Børnehjemsbygning rejste det ny stolte Fremtidshus for de fattige, hjemløse og vanrøgtede Børn. Og alle, der med god Villie gennem Aarene have været med i dette Arbejde, kunne da tage det til Indtægt. Men jeg tror, at man ikke vil naa saa hurtigt frem, som man vilde, hvis vi fandt Støtte i vor Kritik af de her omhandlede Forhold fra andre Kredse end den, jeg tilhører, og hvortil kun ganske enkelte udenfor vore egne Rækker slutte sig. Jeg konstaterer med Glæde og Tilfredshed, at efter at denne Sag er lagt klart til Rette, har i hvert Fald den radikale Presse taget aabent og klart Ståde dertil. At den stillede sig tvivlende paa Grundlag af de Uddrag, der fremkom, de Rygter, der sivede ud om Forhørene, forstaar jeg meget godt.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter, have Lov til at vende mig mod Bestyrelsen for „Hebron“; thi den bærer et meget stort Ansvar. Den udsendte i Begyndelsen af den Kampagne, der nu er rejst, en Erklæring, hvori den betegnede alle de Piger, der opholdt sig paa „Hebron“, som vanartede, forbryderske, slette, usædelige og tyvagtige Piger, og saa nævnede Bestyrelsen Numrene paa 4 Piger, som ikke vare saa slemme som de andre. Den ene betegnede man som usædelig, den anden som tyvagtig og løgnagtig, den tredje som sløv og vagabonderende og tyvagtig, og den fjerde som tyvagtig og vagabonderende, og saa skriver Bestyrelsen til en Række af Blade: Disse 4 ere ikke de værste, Resten ville vi ikke nævne, for saa er det frygte-

ligt. — Og saa er det ganske usandt. Den ærede Ordfører for Regeringspartiet i denne Sag maatte i Gaar indrømme, at en Fjerdedel af de Børn, der vare paa „Hebron“, var ganske almindelige Plejebørn, fattige Børn, der var ogsaa ganske smaa Pigebørn imellem, forældreløse eller moderløse. Men ikke desto mindre vover den Bestyrelse, der bestaar af Godsejer Ebbensgaard, Købmand Stefan Agger og Missionsnær Lind, uden at kende til Sagen, at skandalisere alle disse Piger, at sige om dem, at de ere tyvagtige, vagabonderende, usædelige o. s. v. Det, synes mig, viser, hvor stupid denne Bestyrelse har været og hvor ganske usandfærdig, og jeg forstaar ikke, at den ikke skal gaa. Den bærer i Virkeligheden det største Ansvar. Havde der siddet en god og fornuftig Bestyrelse for „Hebron“, vilde den, naar en saadan Sag rejstes, ikke have ladet en Time gaa hen, inden den havde søgt at faa Klarhed deri. Jeg er f. Eks. sikker paa, at det ærede Medlem for Hurup (Kierkegaard), der sidder ved min Side, som Formand for en saadan Bestyrelse, naar der rejstes saadanne Anklager, straks vilde sige: Det maa vi undersøge. Det vilde ogsaa det ærede Medlem for Skive (Carl Hansen), og jeg er sikker paa, at alle Medlemmer i denne Sal, hvor uenige vi ellers kunne være, vilde skynde os med at faa en saadan Sag undersøgt. Jeg sidder som Formand for Alderdomsudvalget i Aarhus, og jeg vilde ikke have Ret til at tøve et Øjeblik, hvis der rejstes Anklager over den Behandling, der blev de gamle til Del. Men her sidder en Bestyrelse ligegyldig i Dage og Uger og uden at undersøge noget. De burde have undersøgt Sagen, ikke ved at spørge Fru Bransholm, thi hun benægter selvfølgelig, for hende gælder det jo hendes Eksistens, hendes Liv, hendes Ære. Jeg sagde til Godsejer Ebbensgaard, og det skal han komme til at staa ved: Her er hele mit Materiale, jeg har rejst ude omkring i Landet fra Landsby til Landsby, jeg har søgt Gaard for Gaard, jeg har været i Viborg, overalt, hvor jeg kunde faa noget at vide om denne Kvinde, her er alt mit Materiale, det overlader jeg til Dem, vil De sammenkalde et Bestyrelsesmøde, vil De forlange en Undersøgelseskommission